FAKULTA
HUMANITNÍCH STUDIÍ
Univerzita Karlova

Posudek na diplomovou práci

Adély Hutarové
„I Češky chtějí být krásné všude“ Labioplastika – představy o estetice a tělesné způsobilosti vagíny“
(Posudek vedoucí práce)

Práce Adély Hutarové sice navazuje na poměrně rozsáhlý kánon feministické literatury artikulující kritiku „mýtu krásy“, „to-be-look-at-ness“, ale doplňuje jej o nové tematické zaměření, akcenty a teoretické inspirace, které si bere z disability studies, historie a foucaultovského uvažování o disciplinaci a moderních formách governance. I to autorce pomáhá překonat limity často esencializujícího uvažování tzv. druhé vlny feminismu. Ostatně budování tohoto konceptuálního zázemí a hledání kritické perspektivy bylo jedno z napínavých a zajímavých potkávání a vyjednávání s autorkou. Jako vedoucí práce si velmi cením ochoty autorky tyto dialogy podstupovat a práci podle kritických komentářů a vlastního uvážení upravovat.

Jádrem práce je analýza rozhovorů se ženami, které uvažovaly o podstoupení labioplastiky. Původní záměr práce počítal s diskurzivní analýzou stránek zařízení plastické a estetické chirurgie, které tento zákrok nabízí, nicméně autorce se podařilo – což jednak svědčí o autorčině nadání a citlivosti a jednak je obrovským přínosem práce—získat rozhovory jednak s plastickým chirurgem, tak ženami, které uvažují, či již tuto úpravu podstoupily. V samotné analýze autorka nabízí citlivou interpretaci sebraných výpovědí. Červenou nit analýzy tvoří snaha odpovědět na otázku, co vede ženy k rozhodnutí podstoupit tento invazivní zákrok, přičemž se autorka dotýká toho, jak ženy formulují svou agentnost (a agentní vztah sama k sobě) tam, kde – vyjdeme-li z butlerovsko-foucaultovské tradice uvažování o biomoci—žádný prostor bez moci a disciplinace neexistuje. Pro obhajobu bych chtěla autorku požádat, aby zvýraznila aspekt, který považuji za velký přínos práce, a sice ukázala na limity binární opozice „emancipace“ vs. „disciplinace“, resp. poukázala na místa, které podle autorky odhalují falešnou ostrost hranice mezi oběma póly. Zároveň práce odkazuje na paradoxy a rozpory, které jsou nutně přítomné v sebe-reflexi žen (například výrok „já si rozumím“, který by sám o sobě mohl sloužit jako výborný „in-vivo“ kód), které z těchto paradoxů považuje autorka za nejzajímavější?

Snad jedinou výtku k interpretační práci autorky mám k, podle mého názoru, příliš zjednodušenému a jednoduše obviňujícímu pohledu na roli médií a pornografie ve vztahu k vytváření normativních podob ženského těla. Skutečně je možné média en-bloc považovat za hlavního viníka? Autorka sama – a to opět stojí za vypíchnutí—tematizuje roli diskurzu krásy a normativních představ v historických kontextech, a také ve vztahu k imperiální ideologii a ideologii rasové nadřazenosti. Kromě fantazie „dětské vagíny“ ženy promlouvají o ideálech souměrnosti, „vnitřku“ apod., které hrály výraznou roli právě v těchto diskurzech a mají tedy mnohem delší genealogii nežli současné pornografické fantazie...

Na závěr, jak se od vedoucí práce čeká, pár slov k celkovému procesu přípravy DP. Spolupráce byla v tomto případě velmi dynamická a produktivní. Adéla Hutarová pracovala samostatně, ale také byla schopna zapracovat kritické připomínky a text postupně přepracovávat. Předkládanou práci mohu jednoznačně doporučit k obhajobě s tím, že předkládá zajímavý a inovativní vhled do nového tématu, logicky koherentní a konceptuálně podloženou debatu. Jako výchozí hodnocení navrhuji **„výborně“.** Po přepracování bych autorce doporučovala části DP publikovat.

V Praze, 17. září, 2018

Kolářová Kateřina